

“Tsja doen”? klinkt zijn zware stem
en zijn ogen zoeken mij. Zoeken houvast.
We gaan naar de glasbak.
“Auto niet”? vraagt hij. Nee, we gaan wandelen.
Zijn grote jongenshand stevig in de mijne.
In zijn andere hand de tas met glas. Daar gaan we.
Naar buiten. Het is stil op straat.
De tas met glas rammelt in zijn hand.
Hij heeft er schik om, zijn ogen stralen.
Hij laat de tas nog eens extra hard rammelen.
Onderweg alle tijd voor zijn fascinatie voor cijfers en letters,
Huisnummers, nummerborden;
zijn autistische hotspots op weg naar de glasbak.
We spellen en tellen, rekken de tijd.
Het geeft hem rust in zijn hoofd, het mijne tolt.
Daar is de glasbak. We lezen de potjes:
Appelmoes, bammm... stuk!
Champignons, bammm... stuk!
Roosvicee, bammm... stuk!
Hij moet lachen om het geluid, dat de stilte doorbreekt.
Klus geklaard, goed gedaan! Terug naar huis.
Verder wandelen is geen optie, immers: de klus is klaar.
Thuis zoeken zijn ogen de mijne,
En hoor ik zijn zware stem: “tsja doen”?